



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 306/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžk/24/2019 a č. k. 4Sžk/26/2019 z 10. septembra 2020 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. decembra 2020, ktorú na výzvu ústavného súdu doplnil tak, že predložil napadnuté rozhodnutie a požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom najvyššieho súdu.

II.

2. Sťažovateľ, ktorý namieta vydanie stavebného povolenia, a samostatne opomenutí sťažovateľa, ktorým bolo ešte v roku 2012 ako stavebníkom vydané stavebné povolenie, na základe ktorého medzičasom vybudovali oporný múr, podali proti rozsudku Krajského súdu v Žiline kasačnú sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že tento rozsudok krajského súdu zrušil z dôvodu, že do správneho súdneho konania neboli pribratí opomenutí sťažovateľa. Okrem toho sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku rozsiahlou argumentáciou vyjadril aj k námietke sťažovateľa, ktorému v konaní o vydanie stavebného povolenia nebola poskytnutá kópia celej projektovej dokumentácie, do ktorej mohol len nahliadnuť, čo mu bolo odôvodnené tým, že ju možno kopírovať iba so súhlasom jej autora. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že ak správny orgán odmietol poskytnúť vyhotovenie fotokópie kompletnej

projektovej dokumentácie a vyžiadal si súhlas autora projektu, ktorý takýto súhlas nedal, tento postup je potrebné považovať za správny.

III.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že jeho právo na súdnu ochranu zo strany najvyššieho súdu bolo porušené tým, že v zrušujúcom rozsudku dospel k právnomu záveru, že ako účastník stavebného konania nemá právo na zhotovenie kópie celej projektovej dokumentácie stavby.

IV.

4. Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti nie je meniť, naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach. Ústavný súd je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatne skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (II. ÚS 211/2016).

5. Napriek tomu aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (II. ÚS 344/2019). Nebola by účinnou ochranou poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím (dovolacím) súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne relevantných procesných práv účastníkov takéhoto konania (III. ÚS 46/2013).

6. V prípade sťažovateľa správne súdne konanie ukončené nie je, pričom predmetom napadnutého stavebného konania je otázka vydania stavebného povolenia. Ústavný súd v zásade nie je povolaný zaoberať sa správnosťou napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o jeho zrušujúci výrok a odôvodnenie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je však zrejmé, že najvyšší súd sa negatívne vyjadril k otázke sťažovateľa, ktorá sa týkala povinnosti stavebného úradu vyhotoviť mu fotokópiu kompletnej projektovej dokumentácie. Tento právny názor najvyššieho súdu je pre rozhodovanie krajského súdu záväzný. Správne súdy však v konaní riešia otázku zákonnosti vydania stavebného povolenia, pričom z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vôbec nevyplýva to, ako mu nevyhotovenie fotokópie kompletnej projektovej dokumentácie zmarilo realizáciu jeho procesných práv či už v správnom konaní alebo v nasledujúcom správnom súdnom konaní. Názor najvyššieho súdu na procesnú otázku nerieši podstatu či už správneho konania alebo nasledujúceho správneho súdneho konania, ktoré sa týkajú toho, či malo alebo nemalo byť vydané stavebné povolenie, a nie toho, či sťažovateľovi mala byť vydaná fotokópia kompletnej projektovej dokumentácie.

7. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti nemieria k výsledku ani jedného z konaní, ale k otázke procesnej, ktorá je izolovaná od výsledku oboch konaní, keďže z ústavnej sťažnosti nevyplývajú skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že neposkytnutie kompletnej fotokópie projektovej dokumentácie by malo za následok nesprávnosť výsledku či už správneho konania alebo správneho súdneho konania. Preto nie je dôvod na to, aby ústavný súd vstúpil do prebiehajúceho správneho súdneho konania preskúmaním názoru najvyššieho súdu. Zásah pre účely ochrany základných práv môže ústavný súd urobiť až vtedy, ak ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť. Základné práva na súdnu ochranu sú zamerané na výsledok, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia orgánov verejnej moci – osobitne všeobecných súdov (I. ÚS 91/2016). Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Preto medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí najvyššieho súdu nie je žiaden súvis. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

V.

8. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu